

[Estrup]

og det viser sig, at 4.000–5.000 unge ikke kan finde et rimeligt sted at bo. Sådan går det sikkert også i år, så jeg synes, det er på tide, at vi gør et virkeligt fremstød på dette område, f.eks. ved at sætte kvoten op til 3.000 enheder.

Det er det almennyttige byggeri, som har måttet bære hele nedgangen, såvel faldet i kvoterne, sammenlagt på 1.000 enheder, som overflytningen af de 500 enheder til ungdomsboligkvoten. Som allerede nævnt kan vi ikke acceptere en sådan nedgang i aktiviteten. Vi kan på den anden side heller ikke love at frede den almennyttige kvota.

Kvotens størrelse må først og fremmest afhænge af, hvad det er, man bygger inden for den almennyttige sektor, sammenholdt med de ændringer i boligbehovet, som vi i dag kan konstatere. Behovet for familieboliger, specielt store familieboliger, er stærkt dalende. Samtidig har vi et stort udækket behov for ungdoms- og ældreboliger, og vi har i tilknytning hertil et meget stærkt krav om øget byfornyelse og boligforbedring.

Den almennyttige sektor må tilpasse sig denne ændring i efterspørgslen, men skal naturligvis også have rimelige muligheder for tilpasningen. Derfor synes jeg, vi har behov for et egentligt planlægningsgrundlag fra boligministeriets side. Det er ikke tilstrækkeligt blot at foreslå nogle kvoter for de kommende år. Vi må også vide, hvad der bygges inden for kvoterne, specielt den almennyttige, og hvordan det harmonerer med behovene.

Det virkelige nye i boligbyggeriloven er forslaget om en byggeskadefond. Ikke mindst i lyset af de byggeskadeproblemer, vi trækkes med i det eksisterende almennyttige byggeri, synes jeg forslaget må påskønnes. Det er godt, at der nu tages skridt til at forhindre, at den slags problemer opstår i det nye byggeri. Først og fremmest tror jeg, det vil vise sig at være en fordel for beboerne, som derved kan spares for både urolige stunder og ikke mindst kostbare overraskelser.

Vi kan derfor i princippet tilslutte os ideen om en byggeskadefond, men en række af detaljerne vil vi gerne have undersøgt nærmere under udvalgsarbejdet. Jeg tror således ikke, man er landet rigtigt, hvad angår harmonisering af forældelsesfristerne til en 5 års periode. Den hidtidige 20 års ansvarsperiode for entreprenører er jeg enig i har været noget af en illusion. Efter så lang en periode vil

det ofte vise sig, at der ikke er nogen at gøre krav gældende over for, selv om det måtte være nok så velbegrunderet. 5 år er til gengæld så kort en periode, at man let kommer i tidnød. En mellemvej på f.eks. 10 år forekommer mig at være mere rimelig.

Ligeledes vil vi gerne grave lidt dybere i de foreslåede 5 års eftersyn. Ideen er udmærket, men spørgsmålet er, om det har fået en udformning, der giver et rimeligt forhold mellem omkostninger og udbytte.

Endelig har det spørgsmål været rejst, om byggeskadefonden eventuelt skulle deles i to: én afdeling for almennyttigt byggeri og én for andelsboliger. Det spørgsmål vil vi også gerne have en vurdering af.

Byggeskadefonden skal ifølge forslaget finansieres via indbetaling af 1 pct. af rammebeløbet. Det er muligt, at dette er den rimeligste fremgangsmåde, men det rejser unægtelig hele spørgsmålet om rammebeløbenes størrelse, regulering m.v. Lovforslaget rummer på en række punkter ændringer. Det gælder rammebeløbenes fastlæggelse, ændret indeksering, øget incitament for kommunerne til at holde grundværdierne nede, ændrede tillæg til rammebeløbene for at stimulere byggeriet af mindre lejligheder og så altså byggeskadefondens finansiering.

Nogle af ændringerne vil vi givetvis kunne støtte, men jeg synes nok, tidspunktet er inde, hvor vi har behov for en samlet vurdering af rammebeløbenes udformning. Det er jo velkendt, at man nogle steder i landet ømmer sig kraftigt over rammebeløbenes størrelse og ikke mener, det er muligt at bygge kvalitetsbyggeri inden for de afsatte beløb. Det kan ikke nytte noget, at vi nu uden videre skærer yderligere i beløbsstørrelsen.

Samtidig vil jeg gerne understrege, at vi ikke kan støtte forslaget om at sænke maksimumstørrelsen for almennyttige boliger fra 130 til 110 m². De kommunale forskelle er så store, at det stadig væk kan være velbegrunderet nogle steder at bygge store familieboliger, selv om indsatsen set på landsplan må koncentrerer om mindre enheder. Hvis man indfører en ny arealafhængig aftrapning af rammebeløbene, forekommer denne sænkning af overgrænsen sig egentlig også overflødig.

Lad mig afslutningsvis nævne, at en række af de øvrige forslag, eksempelvis harmonisering af klagereglerne vedrørende kommunal anvisning af boligsøgende og tilpasning af